

Sygnatura akt I C 946/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Dziwiński

Protokolant: Magdalena Mastej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 sierpnia 2020 r. w Kamiennej Górze

sprawy z powództwa B. K. (1)

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki B. K. (1) kwotę 23.450,00 zł (słownie złotych: dwadzieścia trzy tysiące czterysta pięćdziesiąt i 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 09.04.2018 r. do dnia zapłaty;

II dalej idące powództwo oddala;

III zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki B. K. (1) kwotę 735,52 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV nakazuje powódce B. K. (1), aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze) kwotę 348,60 zł tytułem zwrotu wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa, zaś stronie pozwanej (...) S.A. w W. nakazuje, aby z tego tytułu uiściła na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze) kwotę 273,90 zł.

Sygn. akt **I C 946/18**

UZASADNIENIE

Powódka B. K. (1) wystąpiła z pozwem przeciwko (...) Zakładowi (...) z siedzibą w W., żądając zasądzenia od strony pozwanej tytułem zadośćuczynienia kwoty 50.000,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 9.04.2018 r. i tytułem odszkodowania kwot: 2.350,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 9.04.2018 r. za poniesione koszty opieki osoby trzeciej i 613,25 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 9.04.2018 r. za koszty dojazdu do placówek medycznych i rehabilitacyjnych.

Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od strony pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kwoty 5.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i 17,00 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty od pełnomocnictwa.

Uzasadniając swoje żądanie powódka podała, że w dniu 4 sierpnia 2017 r. kierujący motocyklem marki H. (...) naruszył zasady ostrożności w ruchu drogowym i przekroczył oś jezdni w momencie, gdy mijał się z prawidłowo jadącym pojazdem marki M. kierowanym przez B. W. w wyniku czego doszło do zderzenia w/wym. pojazdów. Powódka podała dalej, że w wyniku wypadku doznała uszkodzeń ciała w postaci złamania kostki przyśrodkowej, złamania korówki zewnętrznej kostki bocznej stawu skokowego lewego, dwupoziomowe złamanie trzonu kości strzałkowej lewej, złamanie żebra IX po stronie lewej oraz liczne siniaki i otarcia naskórka

Powódka wskazała, że sprawca wypadku był ubezpieczony u stronie pozwanej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Powódka podniosła, że w związku z doznanymi obrażeniami leczyła się początkowo w Szpitalu (...) w S., później w (...) Centrum (...) w K., jednakże nadal odczuwa dotkliwie bóle nogi, nie doszło do zrostu trzonu kości strzałkowej, utrzymuje się obrzęk lewego podudzia, co zmusza ją do kontynuowania żmudnej i wyczerpującej rehabilitacji oraz leczenia. Powódka wskazała, że strona pozwana przyjęła odpowiedzialność za skutki wypadku i wypłaciła B. K. (1) 8.900,00 zł tytułem zadośćuczynienia i 490,00 zł jako zwrot kosztów dojazdu. Powódka podniosła, że kwota zadośćuczynienia powinna spełniać funkcję kompensacyjną i być ekonomicznie odczuwalna, dlatego dochodzi dalszej kwoty 50.000,00 zł. Powódka dochodząc dalszej sumy z tytułu kosztów dojazdu do placówek medycznych wskazała, że przejechała łącznie 1320 km i w związku z tym przeliczyła tę liczbę przez stakę 0,8358 zł co dawało 1.103,25 zł, co przy wcześniejszej wypłacie przez ubezpieczyciela 490,00 zł, uzasadniało dochodzenie dalszej należności tj. 613,25 zł. Powódka domagała się także odszkodowania w kwocie 2.350,00 zł za koszty opieki osoby trzeciej podając, że wymagał w okresie pierwszych 35 dni po wypadku pomocy po 5 godzin dziennie, a później po 2 godziny dziennie przez 30 dni. Według powódki należna stawka za godzinę wynosi 10,00 zł i jest równoważna za godzinę usług pielęgniarских, co przy sumie 235 godzin dawało dochodzoną kwotę 2.350,00 zł.

Zdaniem powódki zakres doznanych obrażeń i możliwość ujawnienia nowych obrażeń związanych z wypadkiem uzasadniały żądanie ustalenia odpowiedzialności na przyszłość strony pozwanej.

Powódka żądała odsetek od dnia 9 kwietnia 2018 r. tj. po upływie 30 dni od zgłoszenia stronie pozwanej szkody.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 5.417,00

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana nie zaprzeczyła podstawom swej odpowiedzialności za zdarzenie, w wyniku którego powódka poniosła szkodę.

Odnosząc się do poszczególnych roszczeń powódki strona pozwana podnosiła, że wypłacona powodowi dotychczas tytułem zadośćuczynienia kwota 8.900,00 zł jest adekwatna do stopnia i rozmiarów doznanej przez powódkę krzywdy, gdzie uszczerbek na zdrowiu wynosił 10 %.

Co do kosztów opieki, strona pozwana wskazała, że powódka nie wykazała, by takie koszty poniosła.

Gdy zaś chodzi o żądanie kwoty odszkodowania w zakresie kosztów przejazdu do placówek medycznych strona pozwana podniosła, że przyjmując iż powódka przejechała łącznie 1320 km, to wypłacona kwota 490,00 zł rekompensuje poniesione wydatki.

Odnośnie żądania odsetek od kwoty zadośćuczynienia strona pozwana podniosła, że należą się one od dnia wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 sierpnia 2018 r., kierujący motocyklem marki H. D. K., przewożący jako pasażerkę swoją żonę B. K. (1), naruszył zasady ostrożności w ruchu drogowym i przekroczył oś jezdni w momencie, gdy mijał się z prawidłowo jadącym pojazdem marki M. kierowanym przez B. W. w wyniku czego doszło do zderzenia w/wym pojazdów. Sprawca wypadku był ubezpieczony u strony pozwanej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

W związku ze zgłoszeniem dnia 8 marca 2018 roku do ubezpieczyciela żądania zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia, strona pozwana wypłaciła powódce kwotę 8.900,00 zł zadośćuczynienia i 490,00 zł kosztów dojazdów do placówek medycznych.

/okoliczności bezsporne/

Po wypadku powódka została przewieziona do Zakładu Opieki Zdrowotnej w S., gdzie rozpoznano u niej złamanie kostki przyśrodkowej podudzia lewego bez istotnego przemieszczenia, złamanie korówki zewnętrznej kostki bocznej stawu skokowego lewego, dwupoziomowe złamanie trzonu kości strzałkowej lewej oraz złamanie żebra IX po stronie lewej. Złamaną nogę unieruchomiono szyna gipsową podudziową. Po zaopatrzeniu w dniu 8 sierpnia 2017 r. powódka została wypisana. Po powrocie do miejsca zamieszkania powódka zgłosiła się do (...) Centrum (...) w K.. Tutaj potwierdzono zakres urazów i założono gips stopowo podudziowy. Powódka kilkakrotnie jeździła na wizyty kontrolne, po 6 tygodniach usunięto gips, zalecono poruszanie przy pomocy kuli łokciowej, a 25 października 2017 r. zakończono leczenie. Powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim przez okres 3 miesięcy.

/dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego – k 34-35, dokumentacja leczenia w (...) sp. z o.o. w K. – k – 36-41 i znajdująca się w aktach szkodowych/

Doznane urazy doprowadziły do 10 % trwałego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu przepisów Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002 r. Złamanie obu kostek podudzia lewego oraz wielopoziomowe złamanie kości strzałkowej lewej skutkują dalej dolegliwościami bólowymi i ograniczeniem ruchomości w stawie skokowym oraz jego zniekształceniem.

/dowód: opinia biegłego z zakresu chirurgii i ortopedii dr n. med. M. J. – k – 105-109 i 135-136/

Powódka przez okres 6 do 8 tygodni wymagała pomocy osób trzecich. Członkowie rodziny pomagali jej przy sprzątaniu, gotowaniu oraz przy czynnościach higieny osobistej. Przez pierwszy miesiąc powódka nie mogła się poruszać i pomoc ta wynosiła około 5 godzin dziennie. Później członkowi rodziny pomagali powódce przez około 2 godzin dziennie.

/dowód: opinia biegłego z zakresu chirurgii i ortopedii dr n. med. M. J. – k – 105-109, zeznania świadków M. K. – k – 80, K. K. – k – 80 odwrót-81, zeznania pozwanej B. K. – k – 81/

Pismem z 7 marca 2018 r. powódka wystąpiła do strony pozwanej o wypłacenie zadośćuczynienia i odszkodowania: kwoty 80.000,00 zł zadośćuczynienia, tytułem kosztów opieki osób trzecich - 4.176,00 , tytułem zwrotu kosztów dojazdu do placówek medycznych - 1.185,00 zł.

/dowód: pismo z 7.03.2018 r. – k – 17-19/

Strona pozwana wypłaciła powódce kwotę 8.900,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 490,00 zł jako zwrot kosztów dojazdów do lekarza.

/okoliczności bezsporne/

Sąd zważył co następuje:

Strona pozwana nie kwestionowała co do zasady swej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z 4 sierpnia 2017 r. i wypłaciła powódce zadośćuczynienie w kwocie 8.900,00 zł, kwestionując żądanie przez powoda wyższego zadośćuczynienia oraz tytułem kosztów dojazdów do placówek medycznych (490,00 zł)

Zebrany materiał w postaci dowodów z opinii biegłego, z dokumentacji leczenia, pozwolił na określenie rozmiaru uszkodzeń ciała powódki w wyniku wypadku.

W tych warunkach, ustalony rozmiar uszczerbku na zdrowiu, zakres cierpień, okres niezdolności do pracy stanowił podstawę oceny żądania zadośćuczynienia i oceny właściwej kwoty świadczenia z tego tytułu. Przepis art. 445 § 1 k.c. nie precyzuje ściśle kryteriów, jakimi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia zostały one jednak określone w orzecznictwie, a także w doktrynie, gdzie podkreśla się, że ustalenie odpowiedniej sumy z

tytułu zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności danego wypadku mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy.

Zadośćuczynienie ma głównie charakter kompensacyjny, a więc powinno stanowić ekonomicznie odczuwaną wartość, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej. Przy zakresie trwałego uszczerbku na zdrowiu wynoszącego 10%, długotrwałości procesu leczenia, okresu w którym powódka była unieruchomiona, suma wypłaconego przez stronę pozwaną zadośćuczynienia w kwocie 8.900,00 zł, w sposób dalece niedostateczny nie kompensuje tej szkody niemajątkowej jaką poniósł powódka.

Trzeba przyznać z jednej strony, że powódka bezpośrednio po wypadku doznała znacznych cierpień, gdyż obrażenia w postaci złamań różnych części lewej nogi są z natury rzeczy bolesne. Także w trakcie rekonwalescencji w domu, powódka była przez okres niemal miesiąca unieruchomiona, leżała w łóżku z elewacją lewej nogi, a dolegliwości bólowe z ograniczeniem ruchomości w stawie skokowym utrzymywały się nadal. Z drugiej strony powódka nie wymagała leczenia inwazyjnego, co niewątpliwie oszczędziło jej cierpień i nie wymagał długiego pobytu w szpitalu. Przy rozważeniu tych okoliczności, a zwłaszcza przy stopniu trwałego uszkodzenia zdrowia powoda, kwotę 30.000,00 zł z tytułu zadośćuczynienia można uznać za odpowiednią i adekwatną do doznanych cierpień związanych z wypadkiem. Wydaje się, że przy tak ustalonej kwocie zadośćuczynienia, nie można mówić o przekroczeniu rozsądnych granic jego wysokości, zwłaszcza w sytuacji występujących nadal u powódki dolegliwości bólowych. Ustalona kwota zadośćuczynienia stanowi więc realne wynagrodzenie krzywd powódki w aktualnych stosunkach majątkowych, gdzie wyższa rekompensata prowadziłaby do ponadstandardowego świadczenia przy tego rodzaju poniesionych obrażeniach. Przy tym więc, jak strona pozwana wypłaciła powódce z tytułu zadośćuczynienia kwotę 8.900,00 zł, należna jest więc z tego tytułu pozostała suma w wysokości 21.100,00zł.

Co do roszczenia w zakresie kosztów opieki osób trzecich, to wbrew twierdzeniom strony pozwanej, przyznanie odszkodowania z tego tytułu nie jest uzależnione od wykazania, że poszkodowany efektywnie wydał odpowiednie kwoty na koszty opieki. Ugruntowane w orzecznictwie wydaje się stanowisko, że fakt, iż opiekę nad poszkodowanym sprawowały osoby bliskie nie pozbawia powódki prawa do żądania odszkodowania w zakresie kosztów, które musiałaby ponieść z tego tytułu. Poszkodowany nie jest bowiem zobowiązany do udowodnienia poniesionych w tym zakresie wydatków i może dochodzić roszczenia także wówczas, jeżeli opiekę nad nim sprawują osoby najbliższe (patrz. wyroki Sądu Najwyższego z 26 lipca 1977 r. I Cr 143/77, Lex 7971; z 4 marca 1969 r. I PR 28/69, Lex 12179, z 11 marca 1976 r. IV CR 50/76, Lex 2015). Odszkodowania obejmuje zatem w tym wypadku zużyty czas i starania kosztem innych zajęć, które – gdyby do wypadku nie doszło – bliscy wykonywaliby w czasie poświęconym na pomoc poszkodowanej i opiekę nad nią. Jak wynikało z opinii biegłego okres potrzebnej pomocy ze strony osób trzecich wynosił od 6 do 8 tygodni. Wiarygodnie brzmiały zeznania świadków i powódki co do czasu poświęcanego dziennie na pomoc poszkodowanej. Oczywiście, taka pomoc nie miała sztywnych ram i godzin, niemniej dla potrzeb ustalenia należnego odszkodowania z tego tytułu, zasadne było przyjęcie rozmiaru opieki przez 5 godzin dziennie w pierwszym miesiącu po powrocie powódki ze szpitala, a następnie po 2 godziny dziennie. Wydaje się zasadnym zastosowanie przy tego rodzaju roszczeniu normy przepisu art. 322 k.p.c. Ścisłe udowodnienie wysokości żądania z tego tytułu było oczywiście niecelowe, można było jednak przyjąć jako zasadne żądanie kwoty 2.350,00 zł za opiekę sprawowaną przez osoby bliskie. Ani zakres określonej w pozwie opieki, ani też przyjęta stawka 10,00 zł za godzinę, nie były wygórowane, stąd sformułowane roszczenie powódki w tej mierze zostało w całości uwzględnione.

Oddaleniu podlegało natomiast żądanie zasądzenia zwrotu kosztów dojazdu do placówek medycznych. Przy formułowaniu tego żądania powódka posłużyła się współczynnikiem stosowanym przy obliczaniu stawek wynagrodzenia za użycie przez pracownika samochodu do celów służbowych, co nie znajduje żadnego uzasadnienia. Trafne przy tym żądaniu jest stanowisko strony pozwanej, że nawet, przy deklarowanej przez powódkę ilości przejechanych kilometrów, wypłacona kwota 490,00 zł pokrywała koszty dojazdów.

Nie zachodziły także przesłanki do ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za ewentualną szkodę w przyszłości. Powódka zna sprawcę szkody i określony został także zakres doznanego uszczerbku oraz cierpień związanych z wypadkiem, brak jest więc niepewności co do istotnych elementów odpowiedzialności za zdarzenie. Zakres uszkodzeń

ciała u powódki nie daje podstaw do zgłaszania kolejnych żądań. Warto w tym miejscu przytoczyć treść wyroku Sadu Najwyższego z 22.11.2002 r., w którym wskazuje się, że skoro może wytoczyć powództwo o świadczenie, to jest to przeszkoda do wytoczenia powództwa o ustalenie na podstawie przepisu art. 189 k.p.c. (patrz. wyrok S. N. z 22.11.2002 r., IV CKN 1519/00). Wbrew twierdzeniom powódki, treść normatywna przepisu art. 442¹ § 3 k.c. eliminuje w przypadku szkód na osobie niebezpieczeństwo upływu terminu przedawnienia wcześniej niż szkoda się ujawniła, a zatem utracił znaczenie argument odwołujący się do złagodzenia skutków upływu terminu przedawnienia (patrz. Gudowski Jacek (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III Zobowiązania, część ogólna, wyd. II, teza 9 do art. . 442¹ k.c.).

Łącznie więc została zasądzona od strony pozwanej na rzecz powódki kwota 23.450,00 zł. Odsetki od tej kwoty zasądzono od 9 kwietnia 2018 r. Powódka swoje roszczenie zgłosiła 8 marca 2018 r., tak więc, stosownie do treści przepisu art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.), w dniu 8 kwietnia 2018 r. upłynął termin do spełnienia zgłoszonego przez powódkę roszczenia.

Podstawę prawną zobowiązującą stronę pozwaną do wypłaty wskazanych wyżej świadczeń stanowi przepis art. 822 par. 1 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 100 zd. 1 k.p.c., rozdzielając je stosownie do wyniku sprawy. Powódka wygrała sprawę w 44% , a przegrała w 56%. Odwrotne proporcje dotyczą strony pozwanej wygrały sprawę po połowie. Powódka poniosła następujące koszty procesu: 2.649,00 zł – opłata od pozwu, 5.400,00 zł – wynagrodzenie pełnomocnika, 17,00 zł - opłata skarbową od pełnomocnictwa, 500,00 zł – zaliczka na opinię biegłego, łącznie 8.566,00 zł. Strona pozwana poniosła koszty: 5.400,00 zł – wynagrodzenie pełnomocnika, 17,00 zł - opłata skarbową od pełnomocnictwa, łącznie 5.417 zł. Co do zakresu wygranej sprawy stronom należały się następujące kwoty: powódka – 3.769,04 zł (8.566,00 zł x 44%), strona pozwana – 3.033,52 zł (5.417,00 zł x 56%). Przy kompensacji tych należności, zasądzono od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 735,52 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Nie zostały pokryte wydatki na opinię biegłego w kwocie 622,50 zł. Stosownie do treści przepisu art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, według zakresu wygranej sprawy obciążono strony obowiązkiem pokrycia wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa: powódce nakazano zapłacić z tego tytułu 348,60 zł, a stronie pozwanej nakazano uiścić 273,90 zł.